

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1209/2019
19.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Соколовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 156/18 од 07.02.2019. године и Вишег суда у Врању Кж1 166/19 од 16.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2019. године, већином гласова донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Соколовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 156/18 од 07.02.2019. године и Вишег суда у Врању Кж1 166/19 од 16.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 156/18 од 07.02.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 10 месеци, која се неће извршити уколико окривљени у року проверавања у трајању од две године од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Сурдулици износ од 7.566,43 динара и на име нужних издатака оштећеном ББ износ од 93.005,00 динара, а оштећеном ВВ износ од 92.405,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 166/19 од 16.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Соколовића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев као основан, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да донесе пресуду којом се оптужба према окривљеном одбија или се исти ослобађа од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП јер су, у време одлучивања у кривичном поступку, постојале околности које трајно искључују кривично гоњење окривљеног АА, обзиром да је у односу на истог правноснажно обустављен прекршајни поступак због чињенично истог догађаја због којег је првостепеном пресудом окривљени оглашен кривим у кривичном поступку, те да је повређено начело *ne bis in idem*. Бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је погледу кривичних дела која су предмет оптужбе, на окривљеног примењен закон који се не може применити, јер употребљено средство (спортска патика са меким ђоном) не представља средство подобно да тело тешко повреди или здравље тешко наруши.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, због постојања околности која трајно искључује кривично гоњење - правноснажно пресуђена ствар и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је на окривљеног примењен закон који се не може применити, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Ове наводе у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је за правну оцену и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда да се не ради о пресуђеној ствари (страна 12.,13.и 14. образложења првостепене пресуде), на страни 5. у четвртом ставу образложења другостепене пресуде изнео разлоге

које као правилне прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Наиме, иако је у оба поступка реч о истом окривљеном, истим оштећенима и истом догађају који се одиграо у истом временском и просторном оквиру, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, који је обустављен услед наступања апсолутне застарелости за вођење прекршајног поступка, битно је различит од чињеничног описа кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за који је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, јер не обухвата чињенице, радње и последице везане за физички напад на оштећене, у оквиру кога су им нанете лаке телесне повреде, а које радње не представљају законска обележја прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, већ два кривична дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, па се по налажењу Врховног касационог суда, неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари и да је у погледу кривичних дела која су предмет оптужбе, на окривљеног примењен закон који се не може применити.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода поднетог захтева којима се указује да је другостепени суд учинио повреду члана 460. став 1. ЗКП, јер првостепену пресуду није испитао у оквиру основа побијања који су истакнути у жалби, обзиром да наведена повреда не представља дозвољени разлог, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из напред наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које је указано захтевом за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић